

พวกเขา
ไม่รู้ตัว
ชีวิตนี้
ฉันผ่าน
อะไรมาบ้าง

鬼知道

我经历了什么

4

โม้เงินฮวน (莫晨欢) เขียน
Tear แปล
Aluma ภาว

Copyright

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

แม้จะไม่อยากให้เรื่องราวต้องจบลง แต่ทุกการเริ่มต้นย่อมต้องมีจุดจบเสมอ เรื่องราวสุดอลเวงของคนและผีที่ได้เดินทางมาจนถึงเล่มสี่ ซึ่งเป็นเล่มสุดท้ายแล้วก็เช่นกัน

หลังจากคลี่คลายเรื่องเกี่ยวกับร่างไตร่สุรของ 'เย้จิ้งจิว' ได้แล้ว 'ซีจยา' ก็พอจะเบาใจไปได้เปละหนึ่ง แต่เบาใจได้ไม่นานก็เกิดปรากฏการณ์แปลกประหลาดขึ้นในเมืองซู โดยปรากฏการณ์ประหลาดดังกล่าวคือการที่พลั้งหยินในเมืองซูเกิดความผิดปกติ จนอาจส่งผลกระทบเป็นวงกว้าง เหล่าเทียนซือในวงการศาสตร์ลี้ลับจึงต้องมารวมตัวกันอีกครั้งเพื่อค้นหาต้นตอของปรากฏการณ์ที่ว่านี้ แน่หนอนว่ารวมถึงซีจยากับเย้จิ้งจิวด้วย และก่อนที่เรื่องนี้จะปิดฉากลง ขอเชิญนักอ่านทุกท่านมาร่วมเอาใจช่วยเหล่าเทียนซืออีกแรง โดยเริ่มจากการพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

สุดท้ายนี้ถึงแม้ 'พวกผีรู้ดี' ซีวิตนี้ฉ้นผ่านอะไรมาบ้าง' จะปิดฉากลง แต่ วงการศาสตร์ลี้ลับจะยังคงต้อนรับทุกท่านอยู่เสมอ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ราย์

Copyright © 2010

แนะนำตัวละคร

* อิงเจ้

ปฐุมจักรพรรดิแห่งราชวงศ์ฉิน เบื้องหน้าเขาคือจักรพรรดิ จากโบราณกาลอันยิ่งใหญ่ที่ทุกคนในวงการศาสตร์ลี้ลับ ล้วนกลัวเกรง และพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้เขา ฟ่านักอยู่แต่ในสุสานจะได้ไม่ออกมาก่อการทำลายล้าง แต่แท้จริงแล้วปฐุมจักรพรรดิผู้นี้ก็ไม่ต่างอะไรกับ ปะป้าจักรพรรดิคนขึ้นผู้หนึ่ง

* หยางเจ้อ

ศิษย์ของนักพรตเหลียนจิน หนึ่งในเทียนซือที่ล่องลับ ไปในเหตุการณ์ปีศาจภัยแล้งพันปี ปัจจุบันหยางเจ้อ ดำรงตำแหน่งเจ้าสำนักเขียนซานที่เชี่ยวชาญศาสตร์พิฆาต นับเป็นเทียนซือที่ดูปกติและธรรมดามากที่สุดคนหนึ่ง ซึ่ง ความธรรมดาเ็นเองที่สามารถซ่อนเร้นบางสิ่งได้อย่าง แບบยล

* หนานอู้

ศิษย์พี่ใหญ่ของสำนักจื่อเวยชิงอันเป็นหนึ่งในสี่สำนักใหญ่ ของวงการศาสตร์ลี้ลับ ทั้งยังเป็นลูกศิษย์คนโปรดของ เทียนซืออาวุโสมือวางอันดับหนึ่งอย่างนักพรตเจิงชิว ด้วยความเป็นคนที่สุ่ม ครั่งครัด น่าเชื่อถือ และ ฟังพาได้ บางครั้งจึงถูกมองว่าหวั่นไหวจน ปัจจุบันหนานอู้ จัดอยู่ในอันดับที่สองของอันดับโมโห่ต่อจากเย่เจ้งจื่อ

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างจากจินตนาการของผู้อื่น
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว
มีการใช้ความรุนแรง มีการกล่าวถึงเลือด สภาพศพ
การกินเนื้อฟัวพันธุ์เดียวกัน
สถานการณ์อันน่าขยะแขยง การข่มขืน การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
และการฆ่าตัวตาย ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 45

เวลาห้าทุ่มสี่สิบสองนาที ณ โรงพยาบาลเมืองซุนอันดับที่หนึ่ง

ในฐานะโรงพยาบาลที่ใหญ่ที่สุดของเมืองซุน ต่อให้เป็นช่วงดึกคืนแผนกฉุกเฉินก็ยังมีผู้ป่วยเข้ามาหาหมออย่างคับคั่ง ผู้ป่วยซึ่งได้รับบาดเจ็บนอนคว่ำอยู่ตรงด้วยควมเจ็บปวดอยู่บนเปลหาม ครอบครัวของพวกเขาถือใบเสร็จจากห้องฉุกเฉินไปชำระค่ารักษา ในเวลาแบบนี้การเกิดเหตุไม่คาดฝันอย่างการรีบกู้ชีพในห้องผ่าตัดเป็นเรื่องสุดแสนปกติจึงไม่มีใครให้ความสนใจ ทว่าความหนาวเย็นซึ่งพุ่งขึ้นจากใต้เท้ากลับทำให้ทุกคนในโรงพยาบาลพากันสั่นระริก

"นี่เพิ่งเดือนเก้าเอง ไหง่จู่ๆ หนาวขนาดนี้ล่ะ"

หลังเขตอาคมของเย่จิ้งจื่อถูกทำลาย พลังหยินก็แทรกซึมออกมาจากพื้นกลุ่มพลังหยินนั้นประหนึ่งเส้นผมอันยาวเหยียดพันรัดขาทุกคน ทุกครั้งที่พลังหยินคืบคลานขึ้นไปหนึ่งคืบ ใบหน้าของคนในโรงพยาบาลก็จะซีดลงหนึ่งส่วน ร่างกายก็หนาวเย็นขึ้นกว่าเดิม

ทว่าตอนนี้พวกซี้จยาสี่คนกลับไม่มีเวลาไปสนใจเรื่องด้านนอกห้องผ่าตัด

ซี้จยาถลาเข้าไปในห้องผ่าตัด เห็นพลังหยินสีดำมืดฟ้ามัวดินแผ่กระจายเต็มห้อง มองไม่เห็นแสงสว่างแม้แต่หยดเดียว เขาไม่อาจควบคุมตัวเองให้มองไม่เห็นพลังหยินได้ เย่จิ้งจื่อจึงวาดอักขระยันต์บนดวงตาเขาอย่างฉับไว ผีนักเนตรหยินหายไ้ ซี้จยาถึงมองเห็นเหตุการณ์ในห้องได้ชัดเจนขึ้น

พยาบาลกับหมอที่เดินเข้ามาเมื่อครู่ เวลานี้ต่างล้มอยู่บนพื้นห้องผ่าตัด

เป็นตายไม่ทราบแน่ชัด ภายในห้องยังมีหมอบกับพยาบาลอีกสองคน พวกเขา
นอนคว่ำอยู่ข้างเตียงผ่าตัด บนพื้นเต็มไปด้วยเลือด เลือดซันเหนียวหยดจาก
เตียงผ่าตัดหยดแล้วหยดเล่ารวมกับน้ำผลไม้เข้มข้นเหนียวหนึบ

ตรงกลางห้องมีหญิงไร้ลมหายใจนอนอ้าขากว้างอยู่บนเตียงผ่าตัด ไม่รู้
ใครไฟไร้เงาในห้องผ่าตัดแต่กตั้งแต่เมื่อใด เป็นผลให้ร่างกายท่อนล่างของเธอ
ถูกปกคลุมอยู่ในความมืด ไม่อาจมองเห็นสถานการณ์ตรงหน้าได้อย่างชัดเจน
ทว่ายามซึ่งยามองไปทางร่างของผู้หญิงคนนี้ ความหนาวเย็นเสียดกระดูกก็พลัน
คืบคลานขึ้นมาบนแผ่นหลังพาให้แผ่นหลังเขาชาวาบ

หนานอู้กับมู่อู่วิถิล้นเข้ามา เมื่อเห็นภาพนี้เข้าก็ตะลึงอยู่กับที่

ขณะที่หนานอู้ตัดสินใจจะกระโจนเข้าไปดูสถานการณ์ ด้านนอกห้องผ่าตัด
ก็มีเสียงกรีดร้องด้วยความหวาดผวาดังขึ้น เย้จึงจ้องนหัดควิพลางหันหน้ามองไป
ด้านนอก ก่อนจะพูดเสียงต่ำ

"เมื่อไหร่ที่เขตอาคมผมสลาย ในนี้มีพลังหยินหนาแน่นเกินไป เป็นเรื่องยาก
ถ้าใช้แค่เขตอาคมทั่วไปป้องกัน ตอนนี้พลังหยินในโรงพยาบาลเพิ่มขึ้นมหาศาล
ผีเร่ร่อนละแวกนี้ล้วนถูกดึงดูดมาที่นี่ สหายนักพรตหนานอู้ สหายนักพรตมู่อู่วิ
รบกวนพวกคุณรีบออกไปเข้าโรงพยาบาลที่ ส่วนที่นี้ปล่อยให้ผมจัดการก็พอ"

หนานอู้กับมู่อู่วิสองคนรวมกันยังสู้มัจจุราชเยคนเดียวไม่ได้ เวลานี้
ในห้องผ่าตัดเงียบกริบ ไม่มีใครทราบว่าการณ์เป็นเช่นไร การให้มัจจุราชเย
จัดการย่อมเป็นวิธีที่ดีที่สุด

เรื่องนี้ไม่อาจรอช้า ทั้งสองรีบกลับหลังหันออกจากห้องผ่าตัดไปควบคุม
สถานการณ์ในโรงพยาบาลให้มั่นคง

ซี้จยาเฟ่งสายตามองไปทางร่างกายท่อนล่างของผู้หญิงคนนั้นให้ละเอียด
เพื่อประเมินสถานการณ์ แวดตาของเขาปราศจากความคิดอกุศล หัวคิ้วขมวดแน่น
เขากำหมัดไว้นานแล้ว เนื่องจากต้องคอยระวังเหตุไม่คาดฝันตลอดเวลา หลัง
มองอยู่ครู่หนึ่งในห้องก็ยังไร้ซึ่งความผิดปกติใด มีเพียงเสียงเครื่องจักรกำลังทำงาน
ดังติ๊ดๆ ทำลายความเงียบสงัดอันน่ากลัว

หลังจากสังเกตต่ออีกจิตใจหนึ่งซี้จยาก็ก้าวเท้าไปข้างหน้า เขาเห็นว่า

น้องของผู้หญิงคนนี้เต็มไปด้วยเลือด เท้าทั้งสองข้างแช่อยู่ในเลือด เวลา
เธอนอนหน้าชิดขาวอยู่บนเตียง ริมฝีปากเผือดซีด ดวงตาทั้งสองปิดสนิท

เย้จิ้งจือก้าวเข้ามาหนึ่งก้าว "ผมจะลองดูว่าสถานการณ์ของร่างหยินสุดท้าย
คนนั้นเป็นยังไง"

ท้องของผู้หญิงคนนี้ยังใหญ่อยู่ เห็นได้ชัดว่าทารกเสียชีวิตในครรภ์และ
ยังไม่คลอดออกมา เย้จิ้งจือเตรียมเลิกผ้าสีเขียวบนขาของผู้หญิงคนนี้ขึ้น
โดยปราศจากความลังเลใดๆ ทว่าชีจยากลับดึงชายหนุ่มไว้

"ผมเอง"

เวลานี้ใครจะมัวมาสนใจข้อห้ามระหว่างชายหญิงอะไรอีก ชีจยาวางมือ
กดต้นขาของผู้หญิงสาวเอาไว้ อีกมือก็จับมุมหนึ่งของผ้าสีเขียว แต่ในขณะที่เขา
ตัดสินใจจะเลิกผ้าขึ้น จับพลันนั้นมือข้างหนึ่งก็คว้าจับข้อมือเขา ชีจยาตัวแข็งทื่อ
ก้มหน้ามองอย่างรวดเร็ว ใบหน้าของผู้หญิงคนนี้ซีดเขียวไร้สีเลือด ดึงมือเขาไว้แน่น
เธอใช้น้ำเสียงติดลำเนียงท้องถื่นกล่าวอย่างอ่อนแรง

"ช่วย...ลูกฉัน ช่วยเขา...ช่วยซะ..."

ชีจยาไม่คิดว่าผู้หญิงคนนี้จะฟื้นขึ้นมาได้ แต่เห็นได้ชัดว่าเธอไม่รู้ว่
ลูกตัวเองตายแล้ว ชีจยาหักห้ามใจไม่ให้พูดว่า 'ลูกของคุณตายแล้วครับ' กับ
ผู้เป็นแม่เอาไว้ จากนั้นเขาก็พยักหน้าแล้วลงมือเลิกผ้าเขียวบนร่างกายท่อนล่าง
ของเธอต่อ

แต่ผู้หญิงคนนี้ยังคงจับมือเขาไว้แน่นพลางถามขึ้นอีก "ลูกของฉัน...
เด็กยังโอเคอยู่ไหม"

ชีจยา "โอเคมากครับ"

"ซะ...เขายังมีชีวิตอยู่ไหม"

"อืม ยังมีชีวิตอยู่"

หญิงสาวเอ่ยคำพูดบางอย่างที่ฟังไม่ชัด มือที่จับชีจยาไว้ค่อยๆ ไร้เรี่ยวแรง
ชีจยาดึงผ้าสีเขียวออกแล้วก้มหน้ามอง ก่อนจะเห็นว่าใต้ผ้าสีเขียวคือเลือดและเนื้อ
ที่เลอะเทอะจนไม่รู้ว่สภาพเดิมเป็นอย่างไร

หญิงสาวยังคงกล่าวเสียงแผ่วหวี "ช่วยซะ...ช่วยเขา..."

สีหน้าของซึ่จียาค่อนข้างเคร่งเครียด เขาคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตัดสินใจมองดูสถานการณ์โดยรอบให้ละเอียด

ทว่าขณะที่เขาตัดสินใจยับยั้งเข้าไปใกล้อีกนิดเพื่อมองให้ชัด มือของผู้หญิงซึ่งจับข้อมือเขาอยู่ก็คลายออกโดยสมบูรณ์ พรึบตานั้นซึ่จียาพลันเบิกตากว้าง คล้ายกับนึกบางอย่างขึ้นได้ ทว่าก็สายไปแล้ว มือของหญิงสาวที่เพิ่งละออกจากข้อมือเขาพลันงอเป็นกรงเล็บแล้วแทงใส่แขนเขาอย่างโหดเหี้ยมทันที

ซึ่จียาหลบไม่ทัน เนื้อตรงแขนขวาจึงถูกถากไปเล็กน้อย เย้จิ้งจือรีบดึงเขาออกมา ก่อนจะพาดฝ่ามือไปทางผู้หญิงคนนั้น

หญิงสาวคลานหนีลงจากเตียงผ่าตัดด้วยท่วงท่าประหลาด แขนขวาของเธอบิดงอหมอบอยู่บนพื้น หน้าท้องกลมดิกเป็นลูกบอล ร่างกายท่อนล่างเต็มไปด้วยเลือดสีดำคล้ำ มุมปากยกขึ้นน้อยๆ เผยรอยยิ้มสยดสยองบนใบหน้าขาวซีด เธอจ้องซึ่จียากับเย้จิ้งจือเหม็ง ลูกตากลอกพลิกกลับขึ้นข้างบนเผยให้เห็นตาสีขาวโพลน

ซึ่จียากุมบาดแผลบนแขน มองผู้หญิงคนนี้อย่างตกตะลึง

เย้จิ้งจือรับถาม "จยจยจย" "ไม่เป็นอะไรนะครับ เธอถูกสิ่งร้ายแล้ว" พอกล่าวจบเย้จิ้งจือก็หยิบยาวิเศษมาทาลงบนแขนของซึ่จียา

ความเจ็บปวดจากการที่เนื้อถูกถากไปนั้นยากจะบรรยาย ทว่าเรื่องเร่งด่วนตอนนี้คือการจัดการหญิงตั้งครรรภ์ตรงหน้า ระหว่างที่เย้จิ้งจือใส่ยาให้ซึ่จียา ผู้หญิงคนนั้นก็เปล่งเสียงคำรามบาดหูออกมาจากปาก ก่อนจะใช้ทั้งแขนขาคลานมาหาพวกเขา ขณะนั้นเย้จิ้งจือเพิ่งพยายามให้ซึ่จียาเสร็จพอดี ชายหนุ่มจึงถีบเข้าที่หน้าของหญิงสาว แต่ใครจะไปรู้ว่าพอถีบไปแล้ว เย้จิ้งจือจะถูกกระแทกออกมา

"พลังหยินหนาแน่นมาก!"

เย้จิ้งจือยื่นมือไปวาดอักษระยันต์บนตาขวาของซึ่จียา ครั้นซึ่จียาเพิ่งสายตา มองดูอีกที ตาซ้ายยังคงมองไม่เห็นพลังหยิน ทว่าในดวงตาข้างขวากลับเห็นว่า มีพลังหยินเข้มข้นน่าสะพรึงอยู่บนร่างของผู้หญิงคนนั้น ซึ่งไม่ได้ด้อยไปกว่าพลังหยินที่ซึ่จียาแสดงออกมาแต่ก่อนเลยสักนิด หญิงสาวหัวเราะคิกคัก ปาก

ที่อ้ากว้างแลดูเหมือนขามใส่เลือด ก่อนจะกระโจนเข้าใส่คนทั้งสองอีกครั้ง

เย้จี้จื้อคุ้มกันซีจยาไว้ข้างหลังพลางพลิกมือเรียก "อู่เซียงชิงหลี่!"

ลูกเต่าสัมฤทธิ์บินออกมาจากกระเป๋าสีเสื้อของเขาวางไว่ว่อง โดยไม่ต้องรอให้เจ้าของสั่ง มันก็กระแทกเข้าใส่ร่างของหญิงสาวโดยไม่ลังเล ทว่าผู้หญิงคนนั้นแท้จริงแล้วเป็นมนุษย์ไม่ใช่ภูตผี อู่เซียงชิงหลี่จึงเพียงชนเธอถอยร่นไปหลายก้าว ไม่ได้ทำให้ผีซึ่งสิงอยู่ในร่างของเธอได้รับบาดเจ็บจริงๆ

เมื่อเห็นดังนั้นซีจยากับเย้จี้จื้อก็สบตากัน ก่อนจะแบ่งกำลังเป็นสองทางทันที เย้จี้จื้อยกมือเรียกอู่เซียงชิงหลี่กลับมา ก่อนจะตะนึ่งบนด้านหนึ่งของลูกเต่าสัมฤทธิ์สิบแปดหน้า แล้วดิงแสงทองสว่างโชติช่วงออกมา เขาท่องคาถาจบอย่างรวดเร็ว กระบี่ทองสามเล่มพล้นตกลงมาจากฟากฟ้า ปักลงรอบตัวหญิงสาวกลายเป็นเขตอาคม และเมื่อเธอกระแทกศีรษะใส่มัน เขตอาคมก็สั่นอย่างรุนแรง ก่อนจะติดเธอกระเด็นกลับไป

หญิงสาวเงยใบหน้าขาวซีดขึ้น ขณะนั้นบนใบหน้ามีเส้นเอ็นสีโลหิตพุดโปนพาดขวางสลบไปมาหลายเส้น

"กรีดดด! จะฆ่าพวกแก ฉันจะฆ่าพวกแกให้หมด!!!"

ผู้หญิงคนนั้นคลานอย่างบ้าคลั่งอยู่บนพื้นราวกับแมงมุม เธอกระแทกใส่เขตอาคมซ้ำๆ จนมันสิ้นสะเทือนครั้งแล้วครั้งเล่า ซึ่งในตอนที่เธอกระแทกครั้งที่ห้า เขตอาคมก็แตกออกจนเกิดเสียงดังตูม หลังจากนั้นหญิงสาวก็คลานออกมานอกเขตอาคมอย่างว่องไว

เวลานี้เองซีจยาวิ่งไปถึงด้านหลังผู้หญิงคนนั้น แล้วใช้เท้าข้างหนึ่งเหยียบลงบนขาของเธอ

ผู้หญิงคนนั้นอ้าปากซึ่งเต็มไปด้วยเลือด ก่อนจะหันศีรษะมาหวังจะกัดซีจยา ช่วงขณะนั้นเย้จี้จื้อก็ตบฝ่ามือลงบนอู่เซียงชิงหลี่ อู่เซียงชิงหลี่พลันแปรเปลี่ยนเป็นลำแสงสีด้า ทูบแรงๆ เข้าใส่ฝ่ามือเธอ ก่อนจะตรึงมือขวาของเธอไว้บนพื้นอย่างแน่นหนา

อู่เซียงชิงหลี่หมุนตัวอย่างรวดเร็วบนหลังมือของผู้หญิงคนนั้น พลันหยินมหาศาลพุ่งทะลักออกมาจากร่างเธอ เข้าต่อสู้กับอู่เซียงชิงหลี่ ซีจยาฉวยโอกาสนี้

เตะเข้า ก่อนจะกดสองขาของเธอไว้ด้วยขาข้างเดียว และในเวลาเดียวกันมือหนึ่งก็คว้าแขนซ้าย ส่วนอีกมือกดคอเธอไว้จากด้านหลัง

หญิงสาวบิดศีรษะอย่างบ้าคลั่ง ปากสีเลือดอาออก พลังหยินมืดดำม้วนดินกลายร่างเป็นทาร์กผีสีดำตัวเล็กกลางอากาศ แยกเขี้ยวกางเล็บพุ่งเข้าใส่ซิจยา

"ไสหัวไป!"

ซิจยาตัวตกกร้าว ขณะที่ทาร์กผีจวนเจียนจะกัดคอชายหนุ่ม พลังหยินสีเลือดก็ลอยออกมาจากร่างของเขา เข้าไปแทงทะลุหว่างคิ้วทาร์กผีดูซึมเล็มเล็ก พลังหยินสีดำพ่นแตกสลาย ผู้หญิงคนนั้นร้องคำรามแล้วลงไปเกลือกกลิ้งบนพื้น เย้จี้จ้อคว้าอู่เชียงชิงหลี่แล้วตบเข้าใส่หว่างคิ้วก่อนที่เธอจะสะบัดหลุด

"ทูตอสนี่ มังกรเขียวนับล้าน อสนี่กัมปนาท ธิปมาสู่ยันต์ จงเร่งมาดังคำสั่งการ!"

เมื่อท่องคาถาเสร็จ สายฟ้าเรียวบางสายหนึ่งก็ปรากฏออกมาจากหน้าหนึ่งของอู่เชียงชิงหลี่ ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นมังกรอสนี่ตัวจ้อยมุดเข้าไปในหว่างคิ้วของผู้หญิงคนนั้น

ในที่สุดหญิงตั้งครมก็สงบลง

ซิจยาผ่อนลมหายใจโล่งอก ปล่อยสองมือที่ล็อกตัวหญิงสาวเอาไว้ และเมื่อเขาก็มหันามองก็เห็นว่าหญิงสาวยังคงกลิ้งดวงตาขาวโพลน แยกเขี้ยวยิงฟันเสียงกระดูกกระทบกันดังกึกกัก

ซิจยาเงยหน้าขึ้นถาม "ทาร์กที่ตายไปสิงอยู่ในร่างเธอหรือครับ"

เย้จี้จ้อสำรวจอย่างรอบคอบพักหนึ่งก็พยักหน้า "ในห้องมีกระแสพลังหยินเคลื่อนตัวอยู่ หลังตายเด็กทาร์กคนนี้ก็กลายเป็นผีอาฆาตเข้าสิงร่างมารดาทันที ตอนเธอจับแขนคุณไว้ที่จริงแล้วเป็นทาร์กผีควบคุมร่างกายเธอ จายายา ผมประมาทเอง ไม่สังเกตเห็นว่าเธอถูกสิงร่าง บาดแผลคุณเป็นยังงี้บ้างครับ"

แขนของซิจยาได้รับการทายาแล้ว ทว่าหนนี้บาดแผลไม่ได้ฟื้นตัวเร็วเหมือนครั้งก่อนๆ เวลานี้จึงยังไม่หายดีเป็นปลิดทิ้ง

ตอนที่ผู้หญิงคนนี้เจือนเนื้อเขา ในเล็บของเธอเต็มไปด้วยพลังหยินมหาศาล พลังหยินเหล่านี้พัวพันอยู่บนบาดแผล ยับยั้งการรักษาของยาวิเศษ ถึงแม้พลังหยิน

จะถูกซึ่งยาสกัดไว้ในอกร่างกาย ไม่อาจรุกรานเข้าสู่ผิวหนึ่งเขาได้ แต่ถึงอย่างนั้น การจะให้ฟื้นตัวกลับเป็นเหมือนเดิมก็ต้องใช้เวลา

ซึ่งยาไม่ยอมให้เย่จิ้งจือเป็นกังวลจึงเปลี่ยนเรื่องคุย "ไม่เป็นไรครับ ไม่ได้เจ็บมาก จิ้งจือ ผู้หญิงคนนี้กับทารกฝีมือเรื่องอะไรกัน ทารกคนนี้ ยังไม่ทันเกิดเลย ทำไมเพิ่งตายถึงรู้จักการสังหารร่างทำร้ายคนแล้วละ"

ทั้งคู่ก็หันมองไปทางผู้หญิงคนนั้นซึ่งถูกตรึงอยู่บนพื้น

เย่จิ้งจือ "แต่ก่อนผมไม่เคยพบเห็นการเสียชีวิตของร่างหยินสดขั้ว พลังหยินของทารกผิดแผกต่างไปอย่างมาก ทั้งยังมีความเคียดแค้นแรงกล้า อย่างน้อยก็เทียบได้กับ ผีอาฆาตตะบะห้ำหั่น"

ซึ่งยาซักถาม "เพราะยังไม่ทันเกิดก็ตายอยู่ในท้อง ความพยายามพลี รุนแรงหรือครับ"

เย่จิ้งจือกำลังจะส่ายหน้า ทว่าเสียงแหลมบาดหูของผู้หญิงก็ดังขึ้น "ฉันตายอยู่ในท้อง?"

ซึ่งยารีบหันหน้าจ้องผู้หญิงคนนั้นอย่างตื่นตัว เขาไม่ค่อยเข้าใจว่าทำไม ทารกในครรภ์ที่ยังไม่ทันเกิดถึงมีความเคียดแค้นท่วมท้นขนาดนี้ แถมยังพูดได้อีกด้วย ดูแล้วเหมือนจะฉลาดเฉลียวไม่น้อยเลย

ราวกับได้ยินข้อสงสัยในใจซึ่งยา เย่จิ้งจือจึงเปิดปากอธิบาย "ตอนนั้นมันยังมีความทรงจำของชาติก่อน วินาทีที่เด็กทารกทุกคนถือกำเนิดออกมาจากร่างของมารดา ความทรงจำในอดีตถึงจะหายไป แล้วเริ่มต้นวัฏจักรใหม่ ตอนนั้นมันยังไม่ทันเกิดก็ตายอยู่ในท้อง เท่ากับเป็นวิญญาณที่ยังไม่ได้กลับมาเกิดใหม่ เลยยังจดจำเรื่องราวในชีวิตก่อนได้ครับ"

ซึ่งยากล่าวด้วยความประหลาดใจ "ไม่ใช่ว่าต้องดื่มน้ำแกงยายเม้ง* ข้ามสะพานนายเหอ** ถึงจะลืมเลือนอดีตชาติหรือครับ"

เย่จิ้งจือส่ายหน้า "บนโลกนี้ไม่มีน้ำแกงยายเม้ง ทุกอย่างล้วนดำเนินไป

* น้ำแกงยายเม้ง คือน้ำแกงที่มีอาณภาพทำให้เหล่าวิญญาณลืมความทรงจำในอดีตก่อนจะเกิดใหม่ โดยผู้ที่ทำหน้าที่ต้มน้ำแกงที่ว่าเป็นคือยายเม้ง เทพอาวุธที่อยู่ในรกฎมีตามความเชื่อ

** สะพานนายเหอ เป็นสะพานที่เชื่อมชายฝั่งทั้งสองของแม่น้ำลี้มเลือนเข้าไว้ด้วยกัน เป็นช่วงเวลาสุดท้ายที่คนตายจะยังมีความทรงจำของชาติก่อนอยู่

ภายใต้กฎของหลังเขียว"

ซึ่จยา "ในเมื่อมันไม่ได้กลับชาติไปเกิดใหม่อย่างแท้จริง ฉันทำไม่ต้องสิ่งร่าง
ทำร้ายคน ไม่รีบไปเกิดใหม่อีกครั้งละครับ"

เย่จิ้งจื่อเองก็งุนงงมากเช่นกัน ทว่าครั้งนี้ไม่ต้องรอให้เขาตอบ ผู้หญิงคนนั้น
ก็หมอบตัวแข็งลงบนพื้น พลั้งหยินเลือดลอดออกมาจากใต้ร่างของเธอ ซึ่งทุกครั้ง
ที่มันลอดออกมา ร่างของผู้หญิงคนนั้นก็จะกระตุกหนึ่งครั้ง ทั้งยังเผยสีหน้าโศกเศร้า
สิ้นหวังออกมาทางใบหน้า

"ฉันยังไปเกิดใหม่ได้หรือ..."

ซึ่จยากับเย่จิ้งจื่อก้มหน้ามองอีกฝ่าย

เย่จิ้งจื่อกล่าวเสียงเรียบ "คุณต้องไปเกิดใหม่อีกครั้งได้อยู่แล้ว"

ทันใดนั้นหญิงสาวก็เงยหน้าขึ้น ถลึงดวงตาขาวโพลนใส่เย่จิ้งจื่อ ปากสีเลือด
อ้ากว้าง "ฉันไปเกิดใหม่อีกครั้งไม่ได้แล้ว!"

ด้านนอกห้องผ่าตัด หนานอู้กับมู่อวี่ทุ่มสุดกำลัง ในที่สุดก็วางเขตอาคม
ขวางผีเร่ร่อนหลายร้อยตนไว้ด้านนอกโรงพยาบาลได้สำเร็จ ทว่าในโรงพยาบาล
ยังคงมีพลั้งหยินสีดำพัวพันอยู่บนร่างของทุกคน ไม่ว่าจะหมอมหรือผู้ป่วย ตอนนั้น
ต่างก็นอนสลบไสลสิ้นสติอยู่บนพื้น

หนานอู้พูดเร็ว "แบบนี้ไม่ใช่ทางออก ผู้ป่วยจำนวนมากเพิ่งถูกส่งมา
ที่โรงพยาบาล จำเป็นต้องได้รับการรักษาเร่งด่วน ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไปต้องมีคนตาย
เพราะไม่ได้รับการรักษาแน่ สหายนักพรตมู่อวี่ คุณมีวิธีปลุกหมอมพวกนี้ไหม"

มู่อวี่ร้อนใจจนเหงื่อแตกเต็มศีรษะ "อาตมาก็ไม่มีวิธี พลั้งหยินเหล่านี้
มากเกินไปจริง ๆ ตอนนี้อายมจื่อของวันसारทจีน พลั้งหยินบนโลกมนุษย์เพิ่มขึ้น
มหาศาล ต่อให้อาตมาขับไล่พลั้งหยินเหล่านี้ไปได้ก็จะมีพลั้งหยินอื่นมาก่อวน
อย่างรวดเร็วอยู่ดี ร่างกายคนธรรมดาทนรับพลั้งหยินขนาดนี้ไม่ไหวเลย
สลบไป...จริงสิ! บางทีคาถาพระจุนที่* อาจขับไล่พลั้งหยินมากมายและขวางกัน

* พระจุนที่ เป็นพระโพธิสัตว์องค์หนึ่งของพุทธศาสนิกายมหายาน โดยทางมหายานถือว่าพระองค์เป็น
พระพุทธรูปในรูปสี่มหายานแห่งพระพุทธรูปเจ้า

พลังหยินไม่ให้เข้ามาในโรงพยาบาลได้ แต่วิชาอาคมของอาตมาไม่แก่ล้าพอง ไม่สามารถท่องคาถาพระจุนที่ได้ อีกอย่างอาตมายังต้องตริংเขตอาคมให้มันคง ร่วมกับประสกด้วย"

หนานอ้อครุ่นคิดสักพักก็กั๊กฟันเอ่ยขึ้นว่า "สหายนักพรตมู่อวี่ คุณลอง ท่องคาถา ดู ผมจะรักษาความเสถียรของเขตอาคมเอง"

มู่อวี่ตะลึง "สหายนักพรตหนานอ้อจะทำได้ยังไงกัน ฝีมืออ่อนแอยะขนาดนี้ ประสกยันไม่อยู่หรอก"

หนานอ้อรีบพูด "สหายนักพรตมู่อวี่ ยังไม่รีบอีก!"

สถานการณ์เช่นนี้ไร้ซึ่งตัวเลือกอื่น มู่อวี่รีบหมุนตัวผละไป พลิกมือหยิบ พระบรมสารีริกธาตุสี่ใส่ ก่อนจะโยนขึ้นไปกลางอากาศ

บริเวณด้านนอกโรงพยาบาล เหล่าภูตผีวิญญาณต่างก็รีบเร่งมุ่งหน้า มาทางนี้มากขึ้นเรื่อยๆ มู่อวี่นั่งขัดสมาธิบนพื้น ขยับลุกประจำท่องคาถา พระจุนที่ โดยมีพระบรมสารีริกธาตุลอยอยู่ตรงหน้า ทุกประโยคที่ท่องออกไป พระบรมสารีริกธาตุจะเรืองแสงนวลตาสดใสพลังหยินในโรงพยาบาลทันใด

ถึงอย่างนั้นไม่ว่าเขาจะท่องบทสวดอย่างไร การเพิ่มขึ้นของพลังหยิน ก็ยังคงรวดเร็วกว่าการขับไล่

หนานอ้อยืนเขตอาคมอยู่เพียงลำพัง ทันใดนั้นวิญญาณอาฆาตที่สีหน้า ฉายแววละโมภสืบทนก็กระแทกเข้าไปเขตอาคมของเขา หนานอ้อสะดุ้ง เลือดสด ไหลรินจากกริมฝีปาก ภิกษุหนุ่มมู่อวี่ที่อยู่ด้านหลังเขาก็ครางเสียงแผ่วเช่นกัน ใบหน้าแดงปลั่งพลันซีดเผือดลงทีละนิด

วิญญาณอาฆาตสืบทนนั้นกระแทกเขตอาคมอย่างบ้าคลั่ง คิดจะเข้าไปกิน ทารกผีซึ่งซ่อนตัวอยู่ด้านใน เมื่อพวกมันกำลังจะกระแทกเขตอาคมจนแตกสลาย ประกายกระบี่สีม่วงก็สว่างวาบขึ้นตรงด้านหลังพวกมัน จากนั้นก็ตามมาด้วย เสียงเปรี้ยงดังสนั่น ผ่าพวกมันทุกคนจนแหลกเป็นจุณ

หนานอ้อเงยหน้าขึ้นร้องด้วยความดีใจระคนประหลาดใจ "อาจารย์!"

ภิกษุหนุ่มมู่อวี่ถูกพลังหยินสะท้อนกลับจนล้มหงายหลัง ทว่ายังไม่ทัน ล้มกระแทกพื้นก็ถูกภิกษุชราผู้มีรอยยิ้มอ่อนโยนรับร่างไว้ มู่อวี่ซัดตามอง

ทันทีที่ได้เห็นอีกฝ่ายก็ตื่นเต้นจนน้ำตาแทบไหล

"อาจารย์ปู่!"

นักพรตจึงชี้มือถือกระบือสนี่ ยืนอยู่ด้านหน้าลูกศิษย์อย่างเยือกเย็น คอยช่วยศิษย์สกัดกั้นวิญญาณนับพันนับหมื่นนอกโรงพยาบาล ส่วนอาจารย์ปู่ก็พยุงภิกษุหนุ่มไปทางด้านข้าง จากนั้นก็ยื่นมือไปหยิบพระบรมสารีริกธาตุองค์นั้นมา ก่อนจะแยมี่ยมตาหยี ลูบศิระเส้นเอ็นของมู่อวีพร้อมกับเอ่ยว่า "เธออายุไม่น้อยเกินไป วิชาอาคมยังไม่แก่กล้าพอ ถึงใช้พระบรมสารีริกธาตุที่อาจารย์เธอเหลือไว้ให้ก็ไม่มีทางทองคำพระจุณที่ได้ มู่อวี เธอคอยดูอาจารย์พัก่อนอยู่ด้านข้างให้ดีๆ"

การมาถึงของนักพรตจึงชี้กับอาจารย์ปู่สั่งทำให้สถานการณ์ด้านนอกห้องผ่าตัดอยู่ในความควบคุม ส่วนด้านในห้องผ่าตัด ซึ่งยากำลังฟังทารกผีบอกเล่าความจริงที่ตนไม่อาจไปเกิดใหม่ได้อีกด้วยสีหน้าสงบนิ่ง

ตอนบอกเล่าความจริง ทารกผีผู้ไม่อาจได้ไปสุดไปเกิดตลอดกาลนั้นสงบนิ่งมาก โดยมีเพียงแค่แววตาโกรธแค้นซึ่งซึ่งที่เปิดเผยความสิ้นหวังในส่วนลึกหัวใจออกมา

"สองปีก่อนในที่สุดฉันก็ได้โอกาสไปเกิดใหม่ หลังกระโดดจากรัฐจักรภพภูมิทั้งหกก็มาเกิดในห้องของผู้หญิงคนนี้"

เย้จี้จ้อย่นหัวคิ้ว "ผู้หญิงคนนี้เพิ่งตั้งท้องได้สิบเดือน"

ทารกผีหัวเราะเสียงเย็น "สองปีก่อนเธอตตั้งท้องลูกคนแรก เวลานั้นฉันก็รออยู่ในท้องเธอแล้ว"

ซึ่งยาพลันนึกถึงคำพูดที่ตนได้ยินตอนอยู่นอกห้องผ่าตัดเมื่อครู่

ผู้หญิงคนนี้เคยทำแท้งเด็กไปหลายคน...

"ตอนนั้นฉันเฝ้ารอการเกิดใหม่ของตัวเองอยู่ในท้องเธอ แต่ฉันอยู่บนโลกนี้ได้แค่สามเดือน เธอก็ถูกคนพามาเอาฉันออกที่โรงพยาบาล"

ซึ่งยากับเย้จี้จ้อรับฟังเงียบๆ เข้าใจความหมายของผีตนนี้ มันเคยเป็นลูกของผู้หญิงคนนี้ แต่ถึงมันจะเคยเป็นลูกของเธอแล้วถูกทำแท้ง แต่นั่นมันเกี่ยวอะไร

กับการที่มันไม่อาจกลับชาติไปเกิดใหม่ได้ในตอนนี้ละ

เสียงทารกผีเย็นยะเยือกราวกับมาจากขุนนรก "เวลานั้นเดิมที่ฉันสามารถออกจากร่างกายเธอไปเสาะหาแม่คนถัดไปได้ แต่ฉันในตอนนั้นไม่ยินยอม ถ้าฉันกลับไปยังยมโลกอีกครั้ง บางทีอาจต้องรอไปอีกสิบกว่าปีถึงจะได้รับโอกาสให้มาเกิดใหม่อีกครั้ง ฉันจึงรั้งอยู่ในท้องผู้หญิงคนนี้ต่อ ขอเพียงรอเธอตั้งท้องอีกครั้ง ฉันก็จะได้เกิดมา"

ซิจยากระจ่างแจ้งทันใด "แต่เธอ..."

"ใช่ เธอตั้งท้องอีกครั้งอย่างรวดเร็ว แต่ฉันเพิ่งอายุได้สี่เดือน เธอก็เอาฉันออกอีก"

ซิจยาไม่ปริปากแล้ว เธอไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าเด็กสี่คนที่หญิงตั้งครรภ์นี้ออกมาด้วยการทำแท้งจะมีสองคนเป็นทารกผิวดำนี้

ทว่าเรื่องราวไม่ได้เรียบง่ายอย่างที่เธอคิด

"ฉันคิดจะไปแล้ว ฉันไม่กล้าพนันว่าครั้งต่อไปพวกเขาจะเอาฉันออกอีกหรือเปล่า แต่ตอนนั้นฉันยังไม่ทันไป ผู้หญิงคนนี้ก็ท้องอีก ครอบครัวยุเธอแทบรอไม่ไหวอยากให้เธอคลอดลูกชายสักคน ฉันไปไม่ทันเลยถูกกักขังไว้ในท้องเธอ รอเกิดครั้งต่อไป"

คำพูดต่อมาไม่ต้องให้ทารกผีเล่า ซิจยาก็เข้าใจ

หญิงสาวทำแท้งเด็กไปสี่คน ไม่ว่าจะอย่างไรทารกผิวดำนี้ก็ยังคงถูกเธอออก

"หลังถูกเธอออกเป็นครั้งที่สามฉันก็ยังคิดหนี แต่กลับพบว่าฉันหนีไปไม่ได้แล้ว สายเลือดของผู้หญิงคนนี้เป็นผูกเข้ากับวิญญาณฉัน หากฉันไปเธออาจไม่มีวันตั้งท้องลูกได้อีกเลย ชาติก่อนฉันก็เป็นผู้หญิง เพราะเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์เลยมีลูกไม่ได้ ตอนแก่ตัวไปฉันเหงามาก ฉันรู้ว่าผู้หญิงคนนี้อาจมีลูกเหลือเกินเพราะงั้น...ฉันเลยไม่ไป ฉันเลยรอเธอตั้งท้องลูกคนที่สี่"

ซิจยานิ่งงัน "แต่ลูกคนที่สี่ของเธอก็..."

"ใช่! ภายในห้องผ่าตัดมีเสียงหัวเราะที่แผ่ด้วยความคับแค้นระคนโศกเศร้า ดังสะท้อนก้องอยู่นาน "เป็นเด็กผู้หญิง! ก็ยังเป็นเด็กผู้หญิง! ตอนอัลตราซาวนด์ฉันพยายามปิดบังเพศตัวเองสุดชีวิต แต่ครอบครัวเธอยังพบเข้าจนได้ ฉันโธได้"

หกเดือนแล้ว หกเดือนแล้วนะ! เธอก็ยังมาเอาฉันออกที่โรงพยาบาล! ครั้งนี้ฉันคิดจะไปจริงๆ แล้ว แต่วิญญานฉันกับเธอผูกพันกันแน่นแฟ้นเกินไป ฉันไปจากเธอไม่ได้แล้ว ฉันแค้น เธอทำแท้งมาสี่ครั้งจนร่างกายอ่อนแอ ต่อไปแทบไม่อาจให้กำเนิดลูกได้อีก รอเธอแท้งครั้งสุดท้ายฉันก็จะหายไปจากโลกนี้โดยสมบูรณ์ไม่มีวันได้ไปเกิดใหม่ตลอดกาล"

ชีจยาครุ่นคิด "เรื่องพวกนี้ไม่เกี่ยวข้องกับหญิงท้องคนนี้หรือเปล่า ครอบครัวยุคต้องการเด็กผู้ชาย ตัวเธอไม่น่าจะทำร้ายร่างกายตนเอง" เพราะงั้นทำไมคุณต้องสังหารเธอด้วยล่ะ

คำพูดส่วนที่เหลือนั้นชีจยาไม่ได้เอ่ยออกมา แต่ทารกผีกลับเงยหน้าขึ้นมาจับจ้องด้วยสายตาดุร้าย

"ไม่เกี่ยวกับเธอ?" น้ำเสียงของเธอฟังดูอาฆาตพยาบาท

ชีจยานิ่งอึ้ง

ทารกผีลี้ภัยขึ้นมา "หลังเธอรู้อาฉันเป็นเด็กผู้หญิง เธอก็ไปทำแท้งครั้งที่สี่ ครั้งนี้แม่สามีกับสามีไม่ได้เป็นคนบังคับให้เธอไปเอาฉันออก คนพวกนั้นไม่รู้ด้วยซ้ำว่าฉันเป็นเด็กผู้หญิง เป็นเธอ เธอเป็นคนเดินไปโรงพยาบาลและต้องการเอาฉันออกเอง! เพราะเธอรู้อาสามีไม่ยักได้ลูกสาว เธอกลัวสามีจะไม่ต้องการเธอ กลัวว่าหลังฉันเกิดมาสามีจะขอหย่า! เพราะงั้นเธอเลยแท้งจนรอไม่ไหวที่จะฆ่าฉัน!"

ชีจยาพูดไม่ออก

ทารกผียังคงยิ้ม "ผู้หญิงใจดำอำมหิตพรรค์นี้ ฉันรั้งอยู่ในร่างเธอเพราะสงสารเธอ กังวลว่าเธอจะเป็นทุกข์จากการไม่มีลูกเหมือนฉัน ตอนนั้นฉันไปจากเธอไม่ได้อีกแล้ว ฉันรู้ว่าตัวอ่อนในครรภ์ครั้งที่ห้าของฉันไม่มีทางได้เกิดมาเน่ ร่างกายเธอไม่อาจให้กำเนิดลูกได้อีกแล้ว แต่พวกเขาอยากให้เธอคลอด เธอก็ต้องคลอด งั้นก็ให้เธอคลอดเถอะ ตอนฉันถือกำเนิดคือช่วงเวลาที่คุณจะฆ่าพวกมันทั้งบ้าน! พวกมันทำร้ายฉันจนวิญญานแตกซ่าน หมดยุคโลกได้ไปผูกไปเกิด ฉันก็จะให้พวกมันตายตกทั้งครอบครัว ชดใช้ด้วยเลือด!!!"

ชีจยากับเยจิงจือเฟิงจะเข้าใจในตอนนี้เองว่าทำไมทารกผีตนนี้ถึงมีพลังหยิน

มากมายมหาศาลขนาดนี้

เนื่องจากทำแท้งมาต่อเนื่องสี่ครั้งก็เท่ากับว่าผิตนนี้ตายมาแล้วสี่หน เมื่อบวกกับครั้งแรกก็นับได้ว่ามันเสียชีวิตมาห้าครั้งแล้ว ทั้งยังมีความเคียดแค้นสูงเสียดฟ้า จึงเป็นเรื่องปกติที่จะมีพลังหยินแข็งแกร่ง

ซึ่จยามองไปทางเย่จิ้งจื่อแล้วขยับปากถามแบบไร้เสียงว่า 'มีวิธีไหม'

เย่จิ้งจื่อมีสีหน้าเคร่งเครียด เขาส่ายหน้าน้อยๆ

ซึ่จยาถอนหายใจยาว

ทารกผิตนนี้คงนึกไม่ถึงว่าความใจอ่อนชั่วขณะของมันจะทำให้ถึงกับวิญญาณแตกซ่าน

ซึ่จยามองร่างของผู้หญิงบนพื้น ก่อนจะเห็นว่าเลือดที่ร่างกายท่อนล่างของเธอจับตัวแข็ง เขารู้ตั้งแต่แรกว่าผู้หญิงคนนี้เสียชีวิตแล้ว เมื่อครู่ตอนที่ทารกบีบมือเขา แล้วเขาหลบหลีกเลี่ยงการโจมตีพื้นจนแค่ถูกถากผิวไปเล็กน้อย เขาก็สัมผัสได้ว่ามือผู้หญิงคนนี้เย็นเกินไป

ทั้งเย็นและแข็งทื่อเหมือนศพ

ตอนที่ทารกผีเข้าสิงร่าง เธอก็หมดลมหายใจแล้ว ซึ่จยาไม่รู้ว่เธอเสียชีวิตเพราะคลอดยากหรือถูกทารกผีฆ่า แต่ไม่ว่าจะเป็นแบบไหนเธอก็สิ้นใจไปแล้ว และทารกผีเองก็ไม่อาจไปผูกไปเกิดได้อีก

ในห้องผ่าตัด ทารกผีที่สิงศพผู้หญิงอยู่หัวเราะอย่างบ้าคลั่ง เย่จิ้งจื่อมองดูจากนี้เงยบๆ ก่อนจะก้าวเข้าไปแล้วตัดสินใจเก็บอุ้งเชิงชิงหลิที่ตังทารกผีไว้กลับมา

ซึ่จยาอดที่จะถามไม่ได้ "อาจารย์เย่ ไม่มีทางอื่นแล้วจริงๆ เหรอครับ"

เย่จิ้งจื่อคิดทบทวน "ผมไม่มีวิธีครับ ทุกสรรพสิ่งต้องปฏิบัติตามกฎที่หลังเขียนบัญญัติไว้ ดวงวิญญาณของมันผูกมัดเข้ากับร่างผู้หญิงคนนี้ แต่ผู้หญิงคนนี้ตายแล้ว มันจึงไม่อาจไปผูกไปเกิดได้อีก เว้นแต่..."

ซึ่จยา "เว้นแต่อะไรครับ"

เย่จิ้งจื่อว่า "เว้นแต่จะหาอาจารย์ท่านหนึ่งมาทอองคาถาส่งวิญญาณให้ ก่อนที่ทารกผีจะวิญญาณสูญสลายไปโดยสมบูรณ์ มันยังอาจมีโอกา

อีกเสียยวหนึ่ง แต่อาจารย์ท่านนี้จำเป็นต้องมีพลังอาคมสูงส่ง แตกฉานลึกซึ้งใน คัมภีร์พระไตรปิฎก..."

"อโหตามพุทธ อาตมารู้สึกเหมือนมีคนกำลังพูดถึงอาตมาลับหลัง? พ่อหนุ่มเย่ ประสกรมีเรื่องตามหาอาตมาเหรอ โอ๊ะ! ในนี้ยังมีวิญญาณน้อยด้วย! คอยดูเถอะ อาตมาจะอัดมันจนวิญญาณแตกช้ำน!"

ซึ่งยากับเย่จึงจื๊อพากันหันไปมองยังอาจารย์ปู่ซึ่งผู้ยืนอยู่ข้างประตู ห้องผ้าตัด

"เอ้? พ่อหนุ่มเย่ พ่อหนุ่มซี ทำไมพวกประสกรถึงมองอาตมาด้วยสายตาแบบนั้นละ บนหน้าอาตมามีอะไรเหรอ"

อาจารย์ผู้บรรลุมรรณกรรม?

อืม...เจ้าอาวาสวัดตัววันไซวนี้มันบ๊วไหมนะ

อาจารย์ปู่ซึ่งนึกไม่ถึงเลยว่าการที่ตนแค่เข้ามาดูสถานการณ์จะถูกลากมาใช้แรงงาน

หลังได้ยินเรื่องที่ทารกผีประสบพบเจอมา อาจารย์ปู่ซึ่งก็รู้สึกเสียตายเช่นกัน ทว่าเขากลับถามขึ้นหนึ่งประโยค

"ประสกรเป็นคนฆ่า?"

ทารกผีหน้าไม่เปลี่ยนสี "ใช่! ถึงตอนฉันตาย ผู้หญิงคนนี้จะเลือดออกมากจนร่อแร่ใกล้ตายแล้ว แต่ฉันแค้นเธอ ตอนหมอจะช่วยเหลือ ฉันเลยสิงร่างเธอซะ เธอทนรับพลังหยินของฉันไม่ไหวเลยเสียชีวิตทันที ฮ่าๆๆ ต่อให้ดวงวิญญาณแตกช้ำน ฉันก็จะลากเธอตายตกไปด้วยกัน! แล้วฉันก็จะฆ่าครอบครัวเธอด้วย!"

อาจารย์ปู่ซึ่งลูบคาง "เป็นผีอาฆาตที่มีพลังพยาบาทรุนแรงจริงๆ"

ทารกผีที่มองเจตนาของพวกเขาออกตั้งแต่แรกกล่าวเสียงเย็น "ฉันไม่ต้องการให้พวกคุณช่วย ฉันอยากวิญญาณสูญสลาย ฉันจะฆ่าพวกมันยกครัว!"

อาจารย์ปู่ซึ่งเบ้าปาก "หากอาตมาอยากทำอะไรต้องได้รับการยินยอมจากผิอย่างประสกรด้วย? อาตมาแค่จะสวด 'อุบิตุสฺสวาทิคาถา' ให้แก่ประสกร ส่วนประสกรจะได้ไปเกิดใหม่หรือไม่ หลังเสียชีวิตคือผู้ตัดสิน อย่ามาทวงอาตมา อาตมาอยากจะทำอะไรก็จะทำ วันนี้อาตมาต้องท่องคาถาให้ประสกรให้ได้"

ทารกผีลั่นหัวไปนานแล้วจึงตื่นนอนไม่ยอมให้อาจารย์ปู่สั่งช่วยเหลือ มันแค่อยากกลายเป็นผีอาฆาต เช่นฆ่าครอบครัวของผู้หญิงคนนี้ให้เกลี้ยง ทว่าอาจารย์ปู่ถึงกลับจะทอ้งคาถาให้มัน ทั้งยังตั้งอกตั้งใจสวดอีกด้วย

ขณะที่อาจารย์ปู่กำลังทอ้งคาถา เย้จึงจื๊อกก็ออกจากห้องผ้าตัดไปช่วยพวกนักพรตเจิงชีวกางเซตอาคม พร้อมทั้งจัดการเรื่องราวด้านนอก ส่วนชีจยาก็เฝ้ามองอาจารย์ปู่สั่งทอ้งคาถาอยู่ด้านข้าง และเมื่ออาจารย์ปู่สั่งทอ้งคาถาไปได้ครึ่งทาง ทารกผีก็ไม่พูดอะไรเพิ่มอีก พลังหยินกับรังสีอำมหิตบนตัวมันก็ค่อยๆ สลายหายไป

รจนอาจารย์ปู่สั่งทอ้งคาถา 'อุบัติสุขาวดีคาถา' จบก็ยกมือกดหว่างคิ้วของผู้หญิงคนนั้นพลาংกล่าวด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูคล้ายไม่มีอยู่จริง

"ตื่นเถิด สรรพสิ่งทั้งหลายล้วนมลายสิ้น อมิตาพุทธ"

เมื่อกล่าวจบทารกผีก็ลุกขึ้นยืนจริงๆ หากแต่มันไม่ได้ลงมือและโค้งคำนับไปทางอาจารย์ปู่สั่ง ความเจ็บปวดเคียดแค้นบนใบหน้าจางหายไปจนหมดสิ้น มันกล่าวเสียงแผ่ว "ขอบคุณท่านอาจารย์ ฉันรู้แล้วว่าตัวเองทำผิดไป"

อาจารย์ปู่สั่งวางมาดอาจารย์พร้อมกับพยักหน้าด้วยท่าทางสุขุม

ชีจยามองตาค้างอยู่ด้านข้าง คิดไม่ถึงเลยว่าอาจารย์ปู่สั่งผู้ที่ตลอดมาไม่เคยจะฟังพาได้ ยามนี้จะดูเก่งกาจขนาดนี้ ทารกผีควบคุมศพผู้หญิงให้ลุกทอ้งตนเอง แววดาของมันนิ่งสงบ ก่อนที่นาที่ต่อมานั้นจะยื่นมือเข้าไปได้ร่าง ดึงศพเด็กทารกซึ่งเปราะเบือนไปด้วยเลือดเนื้อออกมากะทันหัน

บนร่างของทารกผีคือเลือดเหนียวข้น ชีจยาเพ่งพินิจมอง ก่อนจะต้องตกตะลึงเมื่อพบว่าทารกคนนี้เป็นเด็กผู้หญิง!

ทารกผีเงยหน้าขึ้นส่งยิ้มให้ชีจยา "ครั้งนี้ฉันทำสำเร็จแล้ว พวกเขาไม่รู้ว่าฉันเป็นเด็กผู้หญิง ที่จริงฉันอยากเกิดมาเหลือเกิน น่าเสียดาย...ถึงหนนี้ จะหลอกพวกเขาได้ก็หลอกลงโชคชะตาไม่ได้ยูดี"

ทารกผียิ้มเยาะตัวเองแล้ววางศพตนลงบนเตียงผ้าตัด มันมองดูร่างของตนด้วยแวตาลึกซึ้งเป็นครั้งสุดท้าย ฉับพลันนั้นลำแสงสีดำซึ่งปะปนด้วยพลังหยินหนาแน่นก็ลอยออกมาจากเหนือศีรษะของผู้หญิงคนนั้น

เวลานี้เองเริ่มวินาทีของนาฬิกาในโรงพยาบาลก็ค่อยๆ เคลื่อนไปที่ตำแหน่ง เลขสิบสอง

ในที่สุดวันเสาร์ทึมนก็สิ้นสุดลง เมื่อพันเที่ยงคืนไปแล้วพลังหยินบนร่างของผีเร่ร่อนซึ่งเมื่อครู่ยังรังควานอยู่ด้านนอกโรงพยาบาลก็พลันเบาบางลงเป็นเท่าตัว เมื่อครู่พวกมันยังคิดจะพุ่งเข้าไปในโรงพยาบาลอย่างคลุ้มคลั่ง ทว่าเมื่อเวลาเที่ยงคืนผ่านพ้นไปบางตนก็ฟื้นคืนสติ และเมื่อเงยหน้าไปเห็นนักพรตเจิ้งชิวกับเย่จิ้งจื่อที่ยืนขวางอยู่ด้านนอกโรงพยาบาลก็ตกใจหมุนตัวเผ่นแนบกันไปแทบไม่ทัน ส่วนผีเร่ร่อนที่ไร้จิตสำนึกซึ่งมีจำนวนมากกว่าต่างก็พากันหันศีรษะลอยละล่องไปในโลกต่อ

ซึ่งยานงหย้ามองดวงวิญญาณทารกผีล่องลอยไปบนผืนฟ้าและค่อยๆ จางหายไปกลางอากาศ

ในช่วงพริบตาที่ดวงวิญญาณทารกผีหายไประบบสมบรูณณ์ก็พลันมีเสียงฟ้าร้องอันหนักอึ้งดังขึ้นกลางท้องฟ้า แววดาอาจารย์บู๊ตึงพลันเข้มขึ้น แขนงหน้ามองกลางอากาศศรวกับมอทะลุอาครไปเห็นท้องฟ้ากว้างใหญ่ไร้ที่สิ้นสุดได้

ทว่าสุดท้ายแล้วเสียงฟ้าร้องครืนครืนก็ดังอยู่เพียงแค่ครู่เดียว แล้วหลังจากนั้นก็ไม่มีอะไรเคลื่อนไหวได้อีก

หลังทารกผีจางหายไปนอากาศอย่างเงียบงัน อาจารย์บู๊ตึงก็พนมมือกล่าวเสียงเรียบกับศพผู้หญิงและทารกในครรภ์

"อมิตาพุทธ ขอให้ประสพทั้งสองไปสู่สุคติ"

ถึงตอนนั้นวันเสาร์ทึมนที่สดแสนจะไกลาหล่นวายุก็จบลงในที่สุด

หลังผ่านพ้นวันเสาร์ทึมนและหลังจากที่ทารกผีจากไป พลังหยินในโรงพยาบาลก็จะสลายหายไปเองโดยไม่ต้องทำอะไรได้ ผู้ป่วยกับหมอซึ่งสลับสไลต์ต่างฟื้นคืนสติ พวกเขาจำเรื่องที่ตนสลบไปไม่ได้เลย เป็นอันว่าโรงพยาบาลกลับคืนสู่ความเป็นระเบียบเรียบร้อยตามปกติ

ในฐานะที่เป็นหนึ่งในผู้รับผิดชอบของแผนกประสานงานภายนอกวงการศาสตร์ลึกลับ นักพรตเจิ้งชิวได้จัดการโทรหารัฐบาลอย่างรวดเร็ว เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเก็บงานเรื่องนี้เอาไว้ ไม่นานเทียนซือของวงการศาสตร์ลึกลับ

หลายคนก็เร่งรูดมาขับไล่ผีเร่ร่อนจำนวนหนึ่งซึ่งยังคงล่องลอยอยู่ในละแวกโรงพยาบาลโดยไม่ยอมจากไปไหน

หลังผ่านเรื่องราวมากมายมาตลอดทั้งคืน จนกระทั่งในเวลานี้เรื่องราวยุติลงด้วยดีแล้ว ซีจายาจึงถอนหายใจเบาๆ อย่างโล่งอก ทั้งนี้เนื่องจากยารักษาของหุบเขาเดินทางมาถึงไม่อาจรักษาบาดแผลเขาให้หายดีได้ในช่วงเวลาสั้นๆ เย้จิงจือเลยพาเขาไปที่แผนกฉุกเฉินเพื่อถือโอกาสพักผ่อนแผลไว้สักหน่อย

หลังพักผ่อนเสร็จ เย้จิงจือกับซีจายาก็ยังคงรั้งอยู่ที่โรงพยาบาล ทั้งสองอธิบายเรื่องราวทั้งหมดให้กับนักพรตเจิ้งชิวฟังโดยละเอียดเพื่อให้สะดวกต่อทางภาครัฐในการทำความเข้าใจความขัดแย้งของเรื่องราวที่เกิดขึ้น

กว่าพวกเขาจะผละออกมาได้ดวงอาทิตย์ก็โผล่พ้นขอบฟ้าขึ้นมาทางทิศตะวันออก นับเป็นการล่วงเข้าวันใหม่โดยสมบูรณ์แล้ว

ซีจายาลูบผ้าพันแผลบนแขนพลางนึกถึงเหตุการณ์ตอนที่ทารกผีจากไป เขาบรรยายภาพในตอนนั้นให้เย้จิงจือฟัง ก่อนที่เย้จิงจือจะกล่าวว่า "หลังเชี่ยวชาญรับมันแล้วครับ พอได้อาจารย์บู้ดิงมาท่องคาถา 'อุบติสุขชาวดีคาถา' ให้หลังเชี่ยวชาญเลยยอมมอบโอกาสให้มันกลับยมโลกไปรอเกิดใหม่ในภายหลังก่อร่าง"

ปะป๊าหลังเชี่ยวชาญไม่เคยตัดสินใจผิดพลาด ในเมื่อปะป๊าหลังเชี่ยวชาญอนุญาตให้ทารกผีไปเกิดใหม่อีกครั้งก็แสดงว่าทารกผีได้รับความไม่เป็นธรรมจริงๆ

คนทั้งสองเดินมุ่งหน้าออกไปยังด้านนอกโรงพยาบาลต่อ พวกเขาทรมานมาสองวัน ในที่สุดก็จะได้กลับบ้านไปพักผ่อนสบายๆ สักที แต่ตอนที่เดินมาถึงประตูแผนกสูติ-นรีเวช จู่ๆ ซีจายาก็ได้ยินเสียงดังลั่นมาจากด้านใน จึงได้เหลียวหน้าไปมอง

"ไม่ยุติธรรมเลย! พวกแกทำกรรยา ลูกชายฉันตาย ข้ายังฆ่าหลานชายฉัน! พวกแกขอใช้เงินมานะ นี่มันโรงพยาบาลใจดำอะไร มีแต่หมอที่ทำร้ายคนทั้งนั้น! ชดใช้เงินมาเลยนะ! ชดใช้เงินมา!"

ตอนนี้หญิงชราคนเมื่อคืนกำลังทำตัวไร้เหตุผลด้วยการนั่งอยู่บนพื้น เธอร้องไห้เสียงดังเหมือนเสียงก่อกเสียวเสียวเหลือเกิน ทว่าเมื่อมองดูให้ละเอียดแล้ว กลับพบว่าใบหน้าเธอไม่มีน้ำตาสักหยด คู่ชีวิตกับลูกชายข้างกายเธอถอดภาพถ่าย

वाद้าของผู้หญิงคนหนึ่งเอาไว้ พร้อมกับกางป้ายผ้าสีขาวแล้วตะโกนอย่างเกรี้ยวกราดขวางอยู่หน้าประตูแผนกสูติ-นรีเวช

บรรยากาศของแผนกสูติ-นรีเวชทั้งแผนกพลันเปลี่ยนเป็นเลวร้ายจากเสียงร้องไหวกว่กแวกไวววายของพวกเขา พนักงานรักษาความปลอดภัยคิดจะเข้ามาพาตัวพวกเขาไป ทว่าหญิงชรากลับนั่งอาละวาดกลิ้งเกลือกบนพื้นไม่ยอมเดิน โดยบอกว่าพวกเขาทำภรรยาของลูกชายเธอตาย อีกทั้งเวลานี้ยังจะทำร้ายตัวเธอด้วย

ซึ่งยามองคนเหล่านี้ด้วยสายตารังเกียจ ก่อนจะพูดเสียงเย้ยหยัน "เพิ่งผ่านไปได้ไม่กี่ชั่วโมง ทำไมพวกเขาถึงวิ่งมาไวขนาดนี้ แม้แต่ภรรยาผู้ตายกับป้ายผ้าก็เตรียมไว้พร้อม"

เยจิงจือเพิ่งเคยเห็นการป่วนโรงพยาบาลแบบหน้าไม่อายเช่นนี้เป็นครั้งแรก เขาไม่ค่อยเข้าใจสักเท่าไรว่าสามคนนี่กำลังทำอะไรอยู่ พอซึ่งยาอธิบายถึงค่อยเข้าใจว่าคนพวกนี้อาจทำให้โรงพยาบาลขาดใช้เงินให้

เยจิงจือถาม "ผู้หญิงคนนั้นต้องเสียชีวิตแน่นอนอยู่แล้วครับ ต่อให้ทารกฝีมือลงมือฆ่า เธอก็ไม่รอดอยู่ดี ตั้งท้องทารกที่มีพลังหยินเข้มข้นขนาดนั้น อีกทั้งร่างกายเธอยังอ่อนแอ ไม่มีทางทนไหวได้ ไม่เกี่ยวกับทางโรงพยาบาลเลย"

ซึ่งยามองดูคนเหล่านี้ด้วยความสะอิดสะเอียนพลงอธิบายให้เยจิงจือฟังอย่างใจเย็น "อาจารย์เย คุณไม่เข้าใจ ที่จริงแล้วคนพวกนี้ไม่สนใจหรอกว่าผู้หญิงคนนั้นจะตายหรือเปล่า ตายไปก็ยิ่งแต่งผู้หญิงอีกคนกลับมาได้ พวกเขาแค่อยากได้เงินเท่านั้น"

อาจารย์เยพบว่าภรรยาตนคล้ายจะไม่พอใจท่าทีของสามคนนั้นเป็นอย่างมาก เขาจึงลูบมือซึ่งยาพลงเอ่ยปลอบ

"ไม่ต้องกังวลนะครับ เดี่ยวจะมีคนมาจัดการเรื่องนี้เอง"

ซึ่งยาไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรนัก "จะมีคนมาจัดการ? คนของโรงพยาบาลหรือครับ"

เยจิงจือส่ายหน้า แต่ในขณะที่กำลังจะตอบก็เห็นตำรวจสวมเครื่องแบบหลายนายก้าวเข้ามาลากหญิงชรากับคู่ชีวิตและลูกชายของเธอออกไป หญิงชรา

ยังอยากจะพูดอะไรบางอย่าง ทว่าตำรวจก็เข้าจับกุมเธอทันทีโดยที่หน้าไม่เปลี่ยนสี จากนั้นก็พาพวกเขาออกไปจากโรงพยาบาล

สี่จยามองฉากนี้ด้วยความแปลกใจ เย่จิ้งจื่ออธิบาย "เรื่องนี้เกี่ยวพันถึง ทารกผี แผนกประสานงานภายนอกวงการศาสตร์ลึกลับกับภาครัฐจึงร่วมมือกัน ปิดเรื่องทั้งหมดไว้ เพื่อไม่ให้เรื่องราววุ่นวายใหญ่โต ตามธรรมเนียมของ แผนกประสานงานภายนอก พวกเขาไม่มีทางมีผลลัพธ์ที่ดี เพราะเรื่องคราวนี้มีผู้อาวุโสเจียงชิวกับผู้อาวุโสบู๊ลิ่งรับผิดชอบร่วมกัน ผู้อาวุโสเจียงชิวไม่ค่อยเข้ามาดูแลเท่าไร ผู้อาวุโสบู๊ลิ่งนี่จะเป็นผู้รับผิดชอบหลัก ผู้อาวุโสบู๊ลิ่งเป็นภิกษุชั้นสูงของ พุทธศาสนา รังเกียจวัฏจักรคนชั่วเป็นพิเศษ นี่คือนิยามปรมาจารย์สูงสุดของพุทธศาสนา"

สี่จยาถึงบางอ้อ ทอดสายตามองตำรวจหลายคนพาครอบครัวหญิงชรา ขึ้นรถตำรวจจากไกลๆ มุมปากหยักโค้งขึ้น

"ทำไมผมถึงมีความสุขนิดหน่อยกันนะ"

อาจารย์เย่ไม่รู้ว่าการระบายความสุขเรื่องอะไร แต่เมื่อภรรยามีความสุข เขาก็มีความสุขเช่นกัน

ทั้งคู่เดินออกไปด้านนอกโรงพยาบาลอย่างเบิกบานใจต่อ ทว่าครั้งนี้พวกเขา เพิ่งก้าวขาออกจากแผนกสูติ-นรีเวชก็เห็นชายหญิงคนหนึ่งเดินมาแต่ไกล

ผู้หญิงพูดด้วยความหงุดหงิดเป็นอย่างมาก "บอกนายไม่รู้ตั้งกี่ครั้งแล้วว่า ต้องมาเข้าหน่วย ไม่งั้นจะไม่ได้คิว! นายมันคนไร้ประโยชน์ แผนกสูติ-นรีเวช ของโรงพยาบาลล่งทะเลเบียนยากจะตาย นายไม่รู้จักเพื่อนในโรงพยาบาลสักคน แถมยังไม่ยอมใช้เงิน ที่นี้ละก็เยี่ยมเลย ต้องต่อแถวยาวนานถึงจะได้คิว"

"ฉันก็มาเป็นเพื่อนเธอแล้วนี่ไง จริงๆ เลย รู้จักแต่บ่นทั้งวัน"

"ฉันต้องลูกชายนายอยู่นะ ทำที่นายตอนนี้นี่มันอะไรอะ! จะเอาไหม ลูกชายนะ ถ้านายไม่ต้องการ ฉันจะไปเอาออกเดี๋ยวนี้เลย!"

ฝ่ายชายอยากบันดาลโทษะจนแทบบ้า ทว่าก็ได้แต่ขมกลืนไว้แล้วกันค่า เสียเวลาหนึ่งประโยค

หนึ่งชายหนึ่งหญิงเดินผ่านประตูแผนกสูติ-นรีเวชซ้ำๆ และเมื่อทั้งคู่ เงยหน้าขึ้นมา ฝ่ายชายก็พูดด้วยความประหลาดใจ "สี่จยา?" ผ่านไปครู่หนึ่ง

เขาก็มองเยื้องจื่อที่อยู่ข้างๆ ซึ่จยาอีกครั้ง แล้วถามด้วยความแปลกใจ

"เอ้? พวกนายมาอยู่แผนกสถิติ-นรีเวชได้ยังไงนะ"

ซึ่จยาไม่คาดคิดว่าจะเจอคนคนนี้นี่นี่ เขาตอบเสียงเรียบ "แค่ผ่านมาทางนี้นะ"

ผู้ชายผวกศีรษะ ทันใดนั้นก็ตาดีมมองเห็นกำไลที่ซึ่จยาสวมไว้บนข้อมือ สองตาพลันเป็นประกายในทันใด

กำไลวงนี้อาจารย์เย่ค้นออกมาจากกระเป๋าเขียนคุณเมื่อหลายวันก่อน และบังคับให้ซึ่จยาสวมไว้

แต่ไหนแต่ไรมาฟี่จยาก็ไม่ชอบสวมเครื่องประดับ กำไลหยกวงนี้เป็นหยกมันแพะสีขาวชั้นดี เมื่อสัมผัสร่างกายก็จะอุ่น สบายจนลตา แต่ต่อให้เป็นเช่นนั้นผู้ชายตัวโตๆ อย่างเขาก็ไม่คิดจะสวมกำไล ทว่าเย่จิ้งจื่อกลับพูดอย่างจริงจังว่า 'จยาจยา ระยะนี้พวกเราบำเพ็ญคู่กันตลอด พลังอาคมของผมก้าวหน้าขึ้น แต่เพราะพลังหยินของคุณหลอมรวมเข้ากับรังสีอำมหิตของผม พลังหยินเลยเพิ่มขึ้นค่อนข้างเร็ว อาจส่งผลไม่ดีต่อร่างกายคุณ กำไลวงนี้เป็นของวิเศษที่สหายนักพรตผู้เลี้ยงเหิงดัดแปลง มันช่วยปรับพลังหยินคุณให้มันคงได้'

เมื่อเป็นแบบนี้ซึ่จยาก็ได้แต่สวมมันเอาไว้

ตอนหวังเจินเห็นกำไลวงนี้ดวงตาก็เปล่งประกาย เขามองมันด้วยความตื่นเต้น และเมื่อเงยหน้าขึ้นมามองซึ่จยาอีกครั้ง ใบหน้าก็แผยรอยยิ้มประจบ เขาจึงปรับน้ำเสียงให้อ่อนลงเล็กน้อย

"จริงสิ ซึ่จยา ทำไมคราวก่อนนายไม่แอดวีแซตฉันล่ะ จะว่าไปแล้วฉันยังไม่วู้เลยว่าตอนนี้นายทำงานอะไร แล้วนายทำงานที่ไหนเหรอ"

ซึ่จยาขมวดคิ้ว ซ่อนกำไลไว้ใต้แขนเสื้อด้วยสีหน้านิ่งเฉย เขาพูดอย่างเฉยเมย "ไม่มีอะไร อาจจะลืมนะ ไว้ฉันกลับไปแอด พอดีฉันมีธุระ วันหลังมีโอกาสค่อยเจอกันนะ" ว่าพลางจูงมือเย่จิ้งจื่อหมายจะเดินออกไป

หวังเจินยังคงขวนคุยอีกหลายประโยค แต่ซึ่จยาล้วนตอบกลับอย่างเย็นชา ต้องการจะหลีกเลี่ยงการทำเดี๋ยวนั้น

เมื่อรั้งคนไว้ไม่อยู่หวังเจินก็ทำหน้าทะมึนอย่างไม่พอใจ ขณะที่แฟนสาว

ของเขาหัวเราะเยาะอยู่ข้างๆ

"ไอ้คนไร้ประโยชน์ เพื่อนเก่านายเจริญก้าวหน้าแล้ว ใครเขาจะยังสนใจนาย"

ซี้จยาคร้านจะสนใจสองคนนั้น เขาจูงมือเย่จี้จื่อเดินจากไป

ทว่าตอนนี้เองผู้ชายก็ดำทอแฟนสาวตนด้วยความโมโหสุดขีด ทั้งยังตั้งใจลดเสียงกระซิบข้างหูแฟนสาวของตน

"ฉันยังต้องไปเปรียบเทียบกับเขา? อย่างน้อยสามเือนก็เป็นคนปกติ สมองไม่ได้มีปัญหา คนบ้าแบบนี้มีเงินแล้วยังไง ตาสุนัขมองคนต่ำ*! แถมยังพ่อแม่ตายฉันนะไม่มีทางทำให้พ่อตายแน่ พ่อฉันยังมีชีวิตดีอยู่!"

สีหน้าของซี้จยาพลันเย็นยะเยือก เขาชะงักฝีเท้า แกว่งตาวาวโรจน์ราวกับใบมีดแหลมคมที่พร้อมทิ่มแทงไปทางชายร่างผอมตัวเตี้ย

"นายลองพูดอีกประโยคดูสิ!"

* ตาสุนัขมองคนต่ำ เป็นสำนวน หมายถึงคนที่เยอหยิ่งจองหอง ชอบดูถูกผู้อื่น

บทที่ 46

หวังเจินกับแฟนสาวของเขาหนีออกไป พวกเขาต่างก็ปากอ้าตาค้างมองซีจียา จากตรงประตูแผนกสูติ-นรีเวช

ซีจียากับเย่จิ้งจื่อยืนห่างจากพวกเขาไปราวสิบเมตร พวกเขาแค่กระซิบพูดคุยกันด้วยเสียงเบาหวิว อย่าว่าแต่คนที่อยู่ห่างไปสิบเมตรจะได้ยินหรือเปล่านั้น ต่อให้อยู่ข้างๆ ก็คงได้ยินไม่ชัด ทว่าเวลานี้जू ซีจียาก็ตวาดขึ้นมาด้วยความโมโห ทำเอาหวังเจินรู้สึกใจฟ่อทันที แต่ก็คิดว่านั่นมันไม่น่าเป็นไปได้

อยู่ห่างขนาดนั้นจะได้ยินว่าเมื่อครูนี้อพวกเขาพูดอะไรกันได้อย่างไร

ซีจียาไม่ได้เบาเสียงลงเลยตอนที่ตวาดออกไป ทำให้ผู้ป่วยซึ่งกำลังเข้าคิวรอหมายเลขอยู่นอกประตูแผนกสูติ-นรีเวชต่างก็มองมา ซีจียาสาวทำก้าวขึ้นมาข้างหน้าด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ ตอนเดินมาถึงข้างกายเพื่อนร่วมชั้นสมัยมัธยมปลาย แปลกหน้าผู้นี้ก็กวาดมองอีกฝ่ายด้วยแววตาเฉยชา ก่อนจะเอ่ยเสียงเย็นยะเยือก

"นายพูดแบบเมื่อกี้ให้ฉันฟังอีกรอบซิ"

หวังเจินมูปากกระตุกด้วยความกระอักกระอ่วนใจ แฟนสาวดึงมือเขาเบาๆ เขาก็ทำหน้าหนาแล้วพูดยิ้มๆ ว่า "ซีจียา นายพูดอะไรนะ เมื่อกี้ฉันพูดอะไรด้วยหรอ"

แฟนสาวของเขาก็ช่วยพูดโกหกอยู่ข้างๆ "ใช่ นายได้ยินผิดหรือเปล่า เมื่อกี้พวกเราไม่ได้พูดอะไรนะ จริงๆ เลย พวกเรายังไม่ทันทำอะไรजू ก็มาว่าคนอื่นแบบนี้ คนอย่างนายมีมารยาทใหม่...เอ่อ..."

หลังตัวต๋วยตายเย็นซาราวกับคมมีดมองไปยังหญิงสาวปากมากอย่างดูร้าย ซี้จยาก็ต๋ิงสายตากลับไปมองเพื่อนเก่าตรงหน้าแล้วจ้องมองด้วยสายตาเยียบเย็นอยู่แบบนั้น ไม่รู้ทำไมหวังเจิ้นถึงได้รู้สึกว่่าหนึ่งศัระชะชาวาบ ความหนาวเสียดกระดูกแล่นรื้อขึ้นมาจากแผ่นหลังรารวกับมีบางสิ่งที่น่าสะพร้งกลัวกำลังจับจ้องตนอยู่ชวนให้รู้สึกหนาวสั่น

ซี้จยาก็จ้องอีกฝ่ายอยู่พักใหญ่ ก่อนที่มุ่มปากจะโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มเย็นชา "แม่ฉันตายเพราะคลอดยาก การตายของพ่อฉันก็เป็นอุบัติเหตุ นายบอกว่าฉันเคยอยู่โรงพยาบาลที่สาม มีหลักฐานไหม สมัย ม.ปลาย ฉันไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับนาย ตอนนั้นนายเป็นฝ่ายเข้ามาหาฉันเอง แล้วทำไมฉันต้องสนใจนายด้วย" เขาเว้นวรรคไปครู่หนึ่ง ก่อนจะคลี่ยิ้มเย็นยิ่งกว่าเดิม "เมื่อกี้้นายถามว่าฉันทำงานที่ไหน ฉันยังไม่ได้ถามนายเลย คุณหวัง นายทำงานที่ไหนล่ะ"

หวังเจิ้นหน้าเปลี่ยนสีไม่หยุด เขาขยับปาก ทว่าก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา ซี้จยาก็ตาพลางกล่าวอย่างเฉยเมย "วันๆ วางงานไม่มีอะไรทำเลยนิหนาคณอื่นลับหลัง คนบางคนก็สันดานแบบนี้เองสินะ แต่นายพูดไม่ผิดอยู่เรื่องหนึ่งแต่ก่อนฉันเป็นอันธพาล ต่อยี้เป็นกั๊จวัตร ฉันเคยมีประวัติที่สถานีตำรวจด้วย นายจะพูดอีกสักสองสามประโยคก็ได้้นะ ฉันไม่ถึงที่จะให้นายรู้ว่่าสมัยก่อนฉันอัถคนยังงั๊"

แฟนสาวจับแขนหวังเจิ้นแน่น หลบอยู่ด้านหลังเขาอย่างหวาดกลัว คนรอบข้างเห็นฉกฉนี้ก็ชี้นิ้ววิพากษ์วิจารณ์พวกเขา สีหน้าหวังเจิ้นกับแฟนสาวไม่น่ามองเอาเสียเลย เขาอยากได้แย้งซี้จยา ทว่าทุกครั้งที่ยะหน้ามองอีกฝ่ายก็จะถูกความเย็นยะเยือกซึ่งหนาวสะท้านถึงกระดูกทำให้ตกใจจนตัวสั่นให้ความรู้สึกคล้ายกับว่ากำลังมองบางสิ่งที่น่าหวาดหวั่นอย่างยิ่ง

ซี้จยามองดูเด่นสังคมประเภทนี้ก็แค่นเสียงหัวเราะเย็นชา ก่อนจะสรุปด้วยคำพูดของแฟนสาวอีกฝ่าย

"ไอ้คนไร้ประโยชน์"

หลังคืนคำนี้ให้กับอีกฝ่าย ซี้จยาก็จูงมือเย้จ้อเดินจากไป ด้วยคร้านจะข้องเกี่ยวกับเศษสวะพรรคนี้อีก ทว่าประโยคนี้ของเขากลับไปกระตุ้นหวังเจิ้น

เข้าใจ อีกฝ่ายก็ไม่ว่าตนรวบรวมความกล้าได้อย่างไร หวังเงินงายหน้าด้วย
ความเดือดดาล ก่อนจะตะโกนขึ้น

"ฉันไม่ได้พูดผิดสักหน่อย! นายนั้นแหละที่ฆ่าพ่อแม่ตาย สมัย ม.ปลาย
เขารู้กันทั้งชั้นนั่นแหละว่าพ่อตายเพราะช่วยนายนะ!"

ซึ่ยาหันขวับกลับมาพร้อมตวาดกร้าวทันที "หุบปาก!"

หวังเงินทุ่มสุดตัว เขาร้องด่าดังลั่น "นายอย่านึกว่าฉันกลัวอันธพาล
อย่างพวกนายนะ แน่จริงก็อัดฉันเลยสิ คนอยู่เยยะแยะขนาดนี้ นายอัดฉันสิ
ที่ฉันพูดเป็นความจริงทั้งหมด พ่อตายถูกนายทำร้ายจนตาย นายมันเป็นคนบ้า!
ตอนอยู่ ม.ปลาย ก็อัดเพื่อนนักเรียนห้องข้างๆ หลายคน แถมยังเคยถูกโรงเรียน
กล่อมให้ลาออก อย่างนี้กะว่าพวกเราไม่รู้ ทุกคนเขาลือกันให้ชัด!"

ซึ่ยาก้าวเข้าไปข้างหน้า "นายอยากถูกล..."

อึด...

ซึ่ยายังไม่ทันได้เอ่ยถ้อยคำต่อมา แขนข้างหนึ่งก็เข้ามาขวางอยู่ตรงหน้าเขา
ซึ่ยาตกตะลึง ก่อนจะเงยหน้ามองไปทางชายที่ขวางอยู่เบื้องหน้าเขาในขณะนี้
จากมุมมองของเขามองเห็นเพียงเสื้อยืดหน้าด้านข้างของเย้จิ้งจ๊อเท่านั้น ใบหน้า
หล่อเหลายามนี้เย็นยะเยือกดั่งน้ำค้างแข็ง เย้จิ้งจ๊อเม้มปากพลางจ้องหวังเงิน
ที่อยู่ตรงหน้า

"ไม่อนุญาตให้คุณพูดกับจายาแบบนี้"

ซึ่ยาชะงักอยู่ในใจ ทั้งรู้สึกอับอายและจนปัญญา เย้จิ้งจ๊อมีกอยาก
ปกป้องเขาอย่างนี้เสมอ อาจารย์เย็นสยดีขนาดนี้ แถมยังไม่เคยโกรธคนอื่น
มาก่อน ตอนนี้อตมามาเจอเข้ากับสวะสังคม อาจารย์เย้ก็ได้แต่เอ่ยอย่างนุ่มนวล
ในเชิงว่า "ไม่อนุญาตให้คุณรังแกเขา" นี่ควรบอกว่าน่ารักหรือว่า...

โทสะในใจของซึ่ยาจางหายไปเล็กน้อยเพราะเย้จิ้งจ๊อ ซึ่ยาเตรียมก้าว
ออกไปจัดการเพื่อตัวเอง อย่างมากก็แค่ซ่อมหวังเงินสักยก อย่างไรก็ตามเสียหวังเงิน
ก็ดูไร้ประโยชน์ ทั้งผมผมทั้งเตี้ยไม่เหมือนผู้ชาย

ซึ่ยาดึงมือของเย้จิ้งจ๊อ เตรียมอัดคนโดยตรง แต่เย้จิ้งจ๊อกลับพูดเสียงเย็น
ขึ้นมาเสียก่อน

"คุณบอกว่าจายายาไม่ดี แต่ตัวคุณเองก็ใช้ว่าจะกตัญญูต่อพ่อแม่
เมื่อวานยังทุบตีพ่อคุณอยู่เลย"

เมื่อฝูงชนที่มุงดูได้ยินคำพูดนี้ก็เริ่มขึ้นวิพากษ์วิจารณ์กันแข็งแะ
หวังเงินที่กำลังกังวลว่าจายาจะซ้อมตน จู่ๆ พ่อได้ยินคำพูดนั้นก็ตะลึงไป
"นะ...นายรู้ได้ยังไง!"

จียายามองไปทางเยจิงจือด้วยความแปลกใจ

เยจิงจือพูดต่ออย่างเยือกเย็น "แฟนสาวคุณตั้งท้องกะทันหัน คุณ
อยากแต่งงานกับเธอ แต่พ่อแม่คุณไม่เห็นด้วย เพราะฉะนั้นเมื่อวานคุณถึงได้ซ้อม
พ่อคุณ แถมยังด่าแม่คุณด้วย"

หวังเงินตกใจจนตาเบิกโพลง "นี่เป็นไปได้...เป็นไปได้! นายรู้ได้ยังไง!"

เยจิงจือครุ่นคิดครู่หนึ่งแล้วมองไปทางผู้หญิง "แต่เด็กในท้องเธอไม่ใช่
ลูกของคุณ"

หวังเงินกำลังคิดจะลากแฟนสาวออกไปอย่างแตกตื่นลนลาน หวัง
เลี้ยงไม่ให้ชายที่นำกลัวคนนี้อ่อยคำพูดขยหาน้ำออกมามากกว่านี้ แต่เมื่อเยจิงจือ
กล่าวประโยคนี้จบ หวังเงินก็ชะงักไปพัก เขาหันหน้ามองไปทางแฟนสาวตนเองด้วย
ความไม่อยากเชื่อ หญิงสาวคนนั้นเองก็ตกใจจนหน้าซีด

เธอรีบพูดเร็วเร็วเสียงสั่น "มะ...ไม่ใช่ซะ นายอย่าฟังเขาพูดเหลวไหล
เด็กในท้องฉันเป็นลูกนาย เป็นลูกนายแน่นอน!"

เยจิงจือพูดเสียงเบาลงในเวลานี้ "พ่อของเด็กในท้องเธอน่าจะแซ่หลิว"

หวังเงินพลันเบิกตากว้าง "เธอแม่งยังติดต่อกับไอ้เวรนั่นอยู่! นังสารเลว เธอ
ยังเหลือเยื่อใยกับมันอยู่ใช่ไหม ไป! พวกเราไปหาไอ้คนแซ่หลิวนั่น ฉันจะดูซิว่า
ฉันแม่งโดนสวมหมวกเขียวหรือเปล่า!"

ผู้หญิงร้องห่มร้องไห้พาลงถูกหวังเงินลากเดินไป ปากก็พร่ำบอกตลอดว่า
"ฉันไม่ได้ติดต่อกับเขาแล้วจริงๆ" แต่เหมือนกับว่าหวังเงินคาดเดาบางอย่างได้
ตั้งแต่แว้งจี้กระซอกแฟนสาวมาตบอย่างแรง แล้วเดินออกจากแผนกสูติ-นรีเวชไป
ทั้งสองทะเลาะกันเสียงดังลั่น คนทั้งแผนกสูติ-นรีเวชต่างก็ได้ยินกันหมด

ถึงตอนนี้เรื่องราวก็ยังไม่จบ เมื่อฝ่ายหญิงโผล่ออกมาว่า "นายก็ทำตัว

หลัง 'เยจิงจื่อ' ต้องเผชิญกับความทรمانจากการที่อสูรร้ายในตัวตื่นขึ้นมา
โดยมี 'ซียา' ที่ตอนนี้รู้แล้วว่าตนเองได้ข้ามขึ้นมาเป็นคู่หมั้นของอีกฝ่ายคอยอยู่เคียงข้าง
ในที่สุดเรื่องราวต่างๆ ก็ผ่านพ้นไปได้ด้วยดี
แต่แน่นอนว่าการศาสตร์ลึกลับไม่เคยหลับใหล ธรรมชาติที่บนโลกนี้ยังมีภูตผีปีศาจ
เพราะวันดีคืนดีความสงบสุขที่เห็นตรงหน้าก็ราวกับเป็นภาพพลวงตา
เมื่ออยู่ เมืองซูที่พวกเขาอาศัยอยู่ก็เกิดเรื่องประหลาดขึ้นมา
เรื่องแรกคือการที่มีร่างหยินสุดชั่วอีกคนถือกำเนิด
ส่วนอีกเรื่องคือการที่พลังหยินแห่งความชั่วร้ายในเมืองเกิดความผันผวน
เหล่าเกียนซือของวงการศาสตร์ลึกลับจึงต้องร่วมมือแรงร่วมใจกันค้นหาต้นตอของเรื่องที่เกิดขึ้น
ไม่ว่าวันแม่แต่วิญญาณของจักรพรรดิในอดีตกาลที่คราวนี้ได้มาร่วมลงแรงกับเขาด้วย!

Warning: domestic violence, violence, blood, dead bodies, cannibalism, mentioned disgusting situation, mental & emotional abuse, rape, suicide

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3297-8

9 786160 632978

ราคา 429 บาท